

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.P.
Atticvm liber qvartvs
decimvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Liber. XIII. Fo. CLXIX.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. P.

ATTICVM LIBER QVARTVS

DECIMVS.

T. P. ATTICO.

Euerti ad illum de quo tecum mane: nihil perditus, explicari rem non posse. etenim, si ille tali ingenio exitum non reperiebat, quis nunc reperiet? Quid queris? Periisse omnia aiebat, quod haud scio an ita sit, verum ille gaudens affirmat, minus diebus. XX. tumultum Gallicum, in sermonem se post Idus Martii, preterquam Lepidi, venisse nemini, ad summam non posse istac sic abire. O prudentem Oppium, qui nihilo minus illum desiderat: sed loquitur nihil, quod quicquam bonum offendat. Sed haec haec tenus. Tu quaeso quicquid noui (multa autem expecto) scribere ne pigrescere. in his, de Sestio satis ne certum, maxime autem de Bruto nostro, de quo quidem ille, ad quem diuertit, Caesarem solitum dicere: magni refert, hic quid velit: sed quicquid volet, valde volet. idque eum animaduertisse, cum pro Deiotaro Niceae dixerit, valde vehementer eum visum & libere dicere: atque etiam (vt enim quicquam succurrit, libet scribere) proxime, cum Sestii rogatu apud eum fuisset, expectaremque sedens quo aduocaret, dixisse eum, ego dubitem quin summo in odio sim, cum M. Cicero redeat: nec suo commodo me conuenire possit? Atqui, si quisquam est facilis, hic est: tamen non dubito, quin me male oderit. Haec & eiusmodi multa. Sed ad propositum, quicquid erit non modo magnum, sed etiam paruum scribes, equidem nihil intermittam. Vale.

Tumultus Gallicus.

Quicquam Rogatu. Si quisquam est facilis, hic est.

T. P. ATTICO.

Vas a te accipi epistolas heri, ex priore Theatri, Publiumque cognoui, bona signa consentientis multitudinis, plausus vero Lucio Cassio datus, etiam factus mihi quidem visus est. Altera epistola de Madaro scripta, apud quem nullum *ἑλάκωμα*, vt putas, processit enim, sed minus diutius, sermone enim sum retentus. Quod autem ad te scripseram, obsecro, fortasse id eiusmodi est. Aiebat Caesarem secum, quo tempore Sestii rogatu veni ad eum, cum expectarem sedens, dixisse. Ego nunc tam sim stultus, vt hunc ipsum facilem hominem putem, mihi esse amicum, cum tandiu sedens meum commodum expectet? Habes igitur *φάλακρον* inimicissimum otii, id est Bruti. In Tusculanum hodie, Lanuuium cras, inde Asture cogitabam. Pylium paratum est hospitium, sed vellem Atticam. Verum tibi ignosco: quarum utriusque salutem. Vale.

Salacoma.

T. P. ATTICO.

Ranquillae quidem tuae literae: quod vtinam diutius, nam maius posse negabat. Ecce autem structores nostri ad frumentum profecti, cum inanes rediissent, rumorem afferunt magnum Romae, domum ad Antonium frumentum omne portari. *σάουινον* certe, scripisses enim, Torumbus Balbi nullus adhuc, & mihi notum nomen. Bellus enim esse dicitur architectus, ad obsignandum tu adhibitus non sine causa videris, volunt enim nos ita putare. Nescio cur non animo quoque sentiatur. Sed quid haec ad nos: odorare tamen Antonium *διόδοτον*, quem quidem ego epularum magis arbitror rationem habere, quam quicquam mali cogitare. Tu, si quid pragmaticon habes, scribes, sin minus, populii *ἑπιστομασίου*, & mimorum dicta perscribito. Pylium, & Atticum salutem. Vale.

Structores. Bellus architectus.

T. P. ATTICO.

Vnc quid putas me Lanuuium? At ego te istuc quotidie aliquid noui suspicor, tument negotia. Nam cum Matius, quid censes? cetero equidem doleo, quod nunc in vlla ciuitate accidit, non vna cum libertate rempu. recuperatam. Horribile est, quae loquantur, quae minitentur, ac vereor gallica etiam bella: ipse Sestius quo euadat. Sed omnia licet concurrant, Idus Martiae consolantur. Nostri autem *ἥρωες* quod per se ipsos confici potuit, gloriosissime, & magnificentissime me confecerunt. Reliquae res, opes, & copias desiderant, quas nullas habemus. Haec ego ad te, vt si quid noui (nam quotidie aliquid expecto) confestim ad me: & si noui nihil, nostro more tamen ne pariamur intermitti literulas: siquidem non committam. Vale.

Idus Martiae.

XIX. Epistol. ad T. P. Atticum

T. P. ATTICO.

Pero tibi iam esse, ut volumus, quonia quidem gleuiter comotus esses.
 sed tamen velim scire, quid agas. Signa bella, quae Caluena moleste fert, se suspectum
 esse Bruto. Illa signa non bona, si cum signis legiones veniunt e Gallia. Quid
 tu illas putas, quae fuerunt in Hispania: nonne idem postularas? Quid eas quas
 Annius transportauit? Caniniui volui, sed μνημονικὸν ἀμάρτημα,
φυρμὸς, πολὺς. Nam ista quidem Caesaris libertorum coniuratio, facile opprimere
 tur, si recta saperet Antonius. Meam stultam verecundiam, qui legari noluerim ante res prola-
 ras, ne deserere viderer hunc rerum tumorem, cui certe si possem mederi, odisse non deberem,
 sed vides magistratus, si quidem magistratus illi sunt, vides tamen Tyranni Satellites in imperiis, vi-
 des eiusdem exercitus, vides in latere veteranos, qui sunt ἐυρίπιστα οἶα. Eos autem, qui orbis terrarum
 custodes non modo septi, verum etiam magni esse debebant, tantummodo laudari, atque amari, sed pa-
 rietibus contineri. Atque illi quoquo modo beati, ciuitas misera. Sed velim scire, quid aduentus
 Octauii, num qui concursus ad eum, num quae νεωπερισμὸς suspitio. Non puto quidem, sed tamen quic-
 quid est, scire cupio. Haec scripsi ad te proficiscens Astura. III. Iduum. Vale.

T. P. ATTICO.

Ridie Iduum Fundis accepi tuas literas cenans, primum igitur melius esse, de-
 inde meliora te nunciare, odiosa illa enim fuerant, legiones venire. Nam de Octa-
 uio scis quae exspecto, quid de Matio: quae quidem ego sublatum rebar a Cesare. An-
 tonii colloquium cum Heroibus nostris pro re nata non incommodum, sed adhuc
 me nihil delectat praeter Idus Martii, nam quoniam Fundis sum cum Ligure
 nostro structore, Sestillii fundum a Verberone Curtilio possideri, quod cum dico,
 de toto genere dico. Quid enim miserius, quam ea nos tueri, propter quae illum oderamus? Etiam nec
 Consules, & Tribunos Ple. in biennium, quos ille voluit: nullo modo reperio, quemadmodum pos-
 sim πολιτείας, Nihil enim tam σόλοικον, ἢ τυραννοκτόνας in caelo esse, Tyranni facta defendi. Sed vi-
 des eos, vides reliquos magistratus, si isti magistratus, vides languorem honorum: exultant latitiam
 in municipiis, dici enim non potest quatenus gaudeant, ut ad me concurrant, ut audire cupiant verba
 mea de re, nec vlla interea decreta. Sic enim περὶ λυπέμεθα, ut victos metueremus. Haec ad te scri-
 psi apposita secunda mensa. Plura, & κατακώτερα postea, & tu quid agas, quidque agas. Postridie
 Iduum Paulum in Caiera vidi. Is mihi de Matio, & de repu. alia quaedam sane pessima, a te scilicet
 nihil, nemo enim meorum aliqua. Sed Brutum nostrum audio visum sub Lanuuium, ubi tandem est fu-
 turus: nam tum reliqua, tum de hoc scire aueo omnia. Ego e Formiano exiens. XVII. Cal. ut inde
 altero die in Puteolanum, scripsi haec. A Cicerone mihi literae sane περικνωμύαι, & bene longae.
 Cetera autem vel fingi possunt: πικνωσ literarum significat doctorem. Nunc magnopere a te peto,
 de quo sum nup tecum locutus, ut videas, ne quid ei desit. Id tum ad officium nostrum pertinet, tum
 ad existimationem, & dignitatem: quod idem intellexi tibi videri omnino. Si ergo est, volo mese Quintiliam
 in Graeciam. Sunt omnia faciliora: sed cum sint ea tempora, ut certi nihil esse possit, quid honestum mihi
 sit, quod liceat, quid expediat, quae da opera, ut illum quam honestissime copiosissime tuamur. Haec, &
 cetera, quae ad nos pertinebunt, ut soles, cogitabis: ad meum aut quod ad rem pertineat, aut si nihil
 erit, quod in buccam venerit, scribes. Tu me iam rebare, cum scribebas, in actis esse nostris: & ego acce-
 pi. VII. Cal. in diuersorio Sinuessano tuas literas. De Matio probo, etsi doleo L. Crassi nepo-
 tem optime, tam etiam Bruto nostro probari Antonium. Nam quod Cluuiam scribis moderate, & amice
 scriptas literas attulisse, mihi dedit Paulus ad se a fratre missas, quibus in extremis erat, sibi insu-
 dias fieri, se id certis auctoribus comperisse. hoc nec mihi placebat, & multo illi minus. Reginae
 fuga mihi molesta est: sed Clodia quod egerit, scribes ad me veli. De Byzantiis curabis, ut cetera,
 & Pelopem ad te arcesse. Ego, ut postulas, Baiana negotia, chorumque illum, de quo scire vis, cum pspe-
 xero, tum scribam, ne quod ignores. Quid Galli, quod Hispani, quod Sestius agat vehementer exspecto. Ea
 scilicet tu declarabis, quae cetera. Nauseolam tibi tum causam otii dedisse facile patiebar. videbare
 enim mihi legenti tuas literas requiesse paulisper. De Bruto semper ad me omnia perscribito. ubi sit,
 quid cogitet: quae quidem ego spero iam tuto, vel solum tota vrbe vagari posse. Verumtamen de repu.
 multa cognoui ex tuis literis, quas quidem multiuges accepi vno tempore a Vestorii liberto, ad
 ea autem, quae requiris, breui respondebo. Primum vehementer me Cluuiana delectat. Sed quod quaeris quod
 arcesserim Chrysippum: tabernae mihi duae corruerunt, reliquae rimas agunt. Itaque non solum inquilam
 ni, sed mures migrauerunt. Hanc ceteri calamitatem vocant, ego ne incommodum quidem. O Socrates.

Coiuratio
libert. Cesa.

Peto a te.

Reginae fu-
ga.
Byzantii.
Multiuges
literae.
Tabernae
corruerunt.
Rimas
agunt.
Mures mi-
grauerunt.

O Socratici viri, nūq̄ vobis gratiā referā. Dii immortales, q̄ mihi ista p̄ nihilo, sed tñ ea ratio edificādi inis, cōsiliario quidē, & auctore Vestorio, vt hoc damnū questuosum sit. Hic turbarannis: Tyrannus occidit: eius interfecti morte letamur, cum facta defendimus: Itaq̄ q̄ seure nos M. Curtius accusat, vt pudeat viuere, neq̄ iniuria. nā mori millies prestirū, q̄ hac pati, q̄ mihi videntur habitura etiā vetustatē. Et Balbus hic est, multūq̄ mecum: ad quē a Vetere līterē datē pridie Cal. Ianuarii: cū a se Catilius circūfederet, & iam teneret, venisse cū maximis copiis Pacorum Parthum, ita sibi esse eū ereptū multis suis amissis, in qua re accusat Volcatium, itq̄ mihi videt bellum illud instare, sed Dolabella, & Nicias viderint. Idē Balbus meliora de Gallia. XXI. die literas habebat: Germanos, illasq̄ nationes re audita de Cēsare, legatos misisse ad Aureliū, qui est prepositus ab Hircio, se qd̄ imperatū esset, esse facturos. Quid quæris: Oīa plena pacis, aliter ac mihi Caluena dixerat. Ita ne vero hoc meus, & tu? Brutus egit vt Lanuui esset: vt Trebonius itinerib⁹ deuijs proficisceret in prouinciā: vt oīa facta, scripra dicta, promissa, cogitata Cēsaris plus valerēt, q̄ si ipse viueret: Meministi ne clamare illo ipso printo Capitolino die: Senatū in Capitolū a p̄toribus vocari: Dii immortales, quē tum opera effici potuerunt, letantibus oībus bonis, etiā fat bonis, fractis latronibus. Liberalia tu accusas. Quid fieri tum potuit: lam pridē perieramus. Meministi ne te clamare causam periisse, si funere elat⁹ esset: at ille etiā in foro cōbustus, laudatusq̄ miserabiliter, seruiq̄ & egētes in te acta nostra cū facibus immissi. Quē deinde, vt audeāt dicere, tu ne contra Cēsaris nutū: Hac, & alia ferre non possum, itaq̄ γῆρ p̄ σῆρ cogito. Tua tñ ὑπὸ πῶτος nausea iam plane abiit. mihi quidē ex tuis literis tū lectitātī ita videbat. Redeo ad Theobassos, Sueuos, Frācones. hos tu existimas cōfidere se illa habituros stātibus nobis, in quibus plus puratū virtutis, q̄ experti sunt: pacis isti scilicet amatores, & non latrociniū auctores. At ego cum tibi de Curtilio, Sestilianoq̄ fundo scripsi, de Censorino, de Messala, de Planco, de Posthumio, de genere toto, melius fuit periisse illo interfecto, qd̄ nunq̄ accidisset, q̄ hac videre. Octauius Neapolim venit. XIII. Calen. Ibi eum Balbus mane postridie, eodēq̄ die mecum in Cumano illum hereditatē aditurum. Sed vt scribis, ἡ ῥόθμιν magnam cum Antonio. Buthrotia mihi tua res est, vt debet, eritq̄ curā. Quid quæris: lam ne ad Cenacluianum aduentare videtur: Sed primo anno LXXX. deterimus, quē pater ad me grauiā de filio, matri, q̄ maxime nunc indulgeat, cui antea bene merenti fuerit inimicus, ardenteis in eū literas ad me misit. Ille aut quid agat, si scis, neq̄ dum Roma es profectus, scribas ad me velim, & hercule si quid aliud, vehementer delector tuis literis.

Vale.

T. P. ATTICO.

Vdiustertius dedi ad te epistolā longiorem: nūc ad ea, quē proxime velim. Mehercule Asturē Brutus ἀπολασίω istorū scribis, an censebas aliter: Equidem etiam maiora expecto, quin equidem concionem lego de tanto viro, de clarissimo ciue ferre non queo. et si ista iā ad risum, sed memento, sic alitur consuetudo perditarum concionum, vt nostri illi non Heroes, sed Dii futuri quidem in gloria sempiterna sint, sed non sine periculo quidem. Verum illis magna consolatio conscientia maximā, & clarissimi facti, nobis quē: qui interfecto Rege liberari non sumus: Sed hac fortuna viderit, quoniā ratio non gubernat. De Cicerone quē scribis, iucunda mihi sunt, velim sint prospera. Qz vero tibi est curē, vt ei suppediteretur ad vsum, & cultum copiose, per mihi gratum est, idq̄ vt facias te etiā rogo. De Buthrotis, & tu recte cogitas, & ego non dimitto istam curam, sed suscipiā omnem istā actionem, quā video quotidie faciliorem. De Cluiano, qm̄ in re mea me ipsum diligentia vincis, res ad centena perducitur, nam rem nō fecit deteriorē, haud scio an iam fructuosiorē. Hic mecum Balbus, Hircius, Pansa, modo venit Octauius, & quidē in proximam villā Philippi mihi totus deditus. Lentulus Spinther hodie apud me, cras mane vadit.

Vale.

T. P. ATTICO.

Mi Attice, vereor, ne nobis Idus Martiē nihil dederint preter letitiā, & odii pœnā, & doloris. Quē mihi istinc afferūtur: Quē hic video: ἡ ῥόθμιν καλῆς μὲν, ἀπλῆς δὲ, scis q̄ diligā Siculos, & q̄ illā clientelā honestam iudicē, multa illis Cēsar, neq̄ me inuito, et si latinitas erat non ferenda, verū tamen autem ecce Antonius accepta grādi pecunia, fixit legē a Dictatore comitiis latam,

Aurelius.

Itinera de uia.

Letanti. Theobassi. Sueui. Frācones. Octauius.

Nudiustertius.

Heroes. Dii. Cōscientia. Fortuna.

Res ad centena perducitur. Cras vadit.

Ecce Antonius.

Epistol. ad T. P. Atticum

Deiotarus. qua Siculi Ciues Romani, cuius rei viuo illo mērio nulla. Quid de Deiotari nostri causa: nū
 Ille, sed. similis: Dign⁹ ille quidē omni regno, sed nō p Fuluiā, Sexcēta similia. Verū illuc refero tā cla
 rā, tāq testatā rē, tāq iustā. Buthrotiā nō tenebimus aliqua ex parte! & eo quidē magis, quo
 ista plura nobiscū, hic phonorifice, & amice Octavius, quē quidē sui Cēsare salutabāt. Philip
 pus nō, itaq ne nos quidē, quē nego posse bonū ciuē, ita multi circūstant, cui qdē nostri mor
 tem minitant, negat hęc fieri posse. Quid cēses, cū Romā puer venerit, vbi nostri liberatores
 tuti esse nō possunt! Semp quidē erūt clari, cōsciētia vero facti sui etiā beati. Sed nos (nisi me
 fallit) iacebimus. Itaq exire aueo, vbi nec Pelopidarū inqt. Haud amo vel hos designatos, qui
 etiā declamare me coegerūt, vt ne apud aquas qdē acquiescere liceret. sed hoc meē nignie faci
 litatis. Nā id erat quōdā quasi necesse: nūc quoquo modo se res habet, nō ē itē, q̄ dudū. Nihil
 habeo, qd ad te scribā, scribo tñ nō vt delecter his literis, sed vt eliciā tuas. Tu si qd erit de cē
 teris, de Bruto vtiq quicqd erit. Hęc cōscripsi. X. Cal. accubās apud Vestoriū hoīem remotū
 Vestorius. a Dialecticis, in arithmeticis satis exercitatū. Seprimo deniq die literē mihi reddite sunt, quē
 erāt a te. XIII. Cal. datē: qbus q̄ris, atq etiā me ipm nescire arbitraris, vtrū magis tumultis, p
 spectuq, an ambulariōe delecter. Est mehercule, vt dicis, vtriusq loci tāta amcēntas,
 vt dubitē vtra antepōnda sit. Quis, n. tu magna &
 mihi iucūda scripseris de D. Bruti aduētū ad suas legiones, in quo spem maximā video, tñ, si
 est bellū ciuile futurū, qd certe erit, si Sestius in armis pmanebit, quē pmāsūrū esse certo scio,
 quid nobis faciēdū est, ignoro. neq, n. iā licebit, qd Cēsaris bello iā licuit, neq huc, neq illuc.
 quēcūq, n. hęc pars pditorū letatū morte Cēsaris putauit (letitiā aut apertissime tulim⁹ oēs)
 hūc in hostiū numero habebit. q̄ res ad cēdē maximā spectat. Restat, vt in castra Sestiū, aut for
 te Bruti nos cōferam⁹. res odiosa, & aliena nris etatib⁹, & incerto exitu belli. & nescio quo pa
 cto tibi ego possim, mihi tu dicere. οὔτοι τέκνον ἐμὸν, δέδοται πλεμνία ἔργα, ἀλλὰ σὺ γ' ἰμερόεντα
 μετέρχεο ἔργα λόγιοι. Sed hęc fors viderit ea, q̄ talib⁹ in reb⁹ plus, q̄ ratio pōt. Nos aut id videā
 mus, qd in nobis esse debet, vt quicqd acciderit, forrīter, & sapiēter feramus, & accidisse hoib⁹
 meminerimus: nosq cū multū literē, tū nō minimū Idus quoq Martiē cōsolent. Suscipe nūc
 meā deliberationē, qua sollicitor, ita multa veniūt in mentē in vtrāq partē. Proficiscor, vt cō
 stituerā, legatus in Grēciā, credis! impēdētis periculi nōnihil vitare videor, sed casurus in alī
 quam vituperationem, q̄ reip. defuerim tā graui tēpore. Sin aut mansero, equidē video in dis
 crimine, sed accidere posse suspicor, vt prodesse possim reipu. Iam illa consilia priuata sunt, q̄
 sentio valde esse vrile ad cōfirmationē Ciceronis, me illuc venite, nec alia causa profectionis
 mihi vlla fuit, cū consiliū cepi legari ab Cēsare. Tota igit hac de re, vt soles, si quid ad me p
 tinere putas, cogitabis. Redeo nūc ad epistolā tuam. Scribis em esse rumores, me ad lacū qd
 habeo venditurū, minusculā vero illam vtiq Quinto traditurū, vel impēso precio, quo itro
 ducat, vt tibi Q. Filius dixerit, dotata Aquilia. Ego vero de vēditiōne nihil cogito, nisi qd,
 qd magis me delectet, inuenero. Quintus aut de emendo nihil curat hoc tēpore. Satis, n. tor
 quetur debitiōne dotis, in qua mirificas Egnatio gratias agit. A ducēda autē vxore sic abhor
 ret, vt quicq libero lectulo neget esse iucundius. Sed hęc quoq hactenus. Redeo, n. ad miserā,
 seu nullā potius rempu. M. Antonius ad me scripsit de restitutione Sesti Clodii, q̄ honorifi
 ce, qd ad me attinet, ex ipsius literis cognosces (misi em tibi exemplum) q̄ dissolute, q̄ turpi
 ter, q̄q perniciose, vt nonnūq Cēsar desiderandus esse videat, facile existimabis. Quē em Cēs
 ar nunq neq fecit, neq fecisset, ea nūc ex falsis eius cōmentariis proferunt. Ego aut Antonio
 facillimū me prēbui, etenim ille, qm̄ semel induxit animū, sibi licere qd vellet, & fecisset nihilo
 minus me inuito. Itaq mearum quoq literarum misi tibi exemplum. Vale.

M. ANTONIVS COS. M. T. CICERONIS.

Ccupationibus est factū meis, & subita tua profectiōne, ne tecū corā de hac
 re agerē: quā ob causam vereor, ne absentia mea leuior sit apud te, q̄ si bo
 nitas tua respōderit iudicio meo, qd semper habui de te, gaudebo. A Cēsare
 petii, vt Sestiū Clodiū restitueret. ipetraui. Erat mihi in aīo etiā tum sic vti
 beneficio ei⁹, si tu cōcessisses: quo magis laboro, vt & tua volūtate id p me
 facere liceat. Q̄ si duriorē te ei⁹ miserē, & afflictē fortunē pbes, nō cōtendā
 ego aduersus te, q̄q videor debere tueri commentariū Cēsaris. Sed mehercule si humaniter,
 & sapiēter, & amabiliter in me cogitare vis, facilē te profecto pbebis, & voles P. Clodiū in spe
 optima puerū repositū existimare nō te infectatum esse, cū potueris amicos paternos. Patere

obsecro te p rep. videri gessisse simulatē cū patre eius. nō contēpseris hanc familiā. Honesti⁹ em, & libentius deponimus inimicitias reipu. noīe susceptas, q̄ cōtumacię. Me deinde sine ad hanc opinionē iam nūc dirigere puerū, & tenero aīo eius persuadere, nō esse tradendas poste ris inimicitias. q̄q̄ tuā fortunā Cicerō ab omni periculo abesse certū habeo, tū arbitror malle te quietā senectutem, & honorificā potius agere, q̄ sollicitam. Postremo, meo iure te hoc be neficiū rogo. nihil em non tua causā feci. Qd si non impetro, per me Clodio daturus nō sum, vt intelligas quanti apud me auctoritas tua sit, atq; eo te placabiliorē prębeas. Vale.

M. T. CICERO. M. ANTONIO COS. S.

Qvod mecū p literas agis, vnā ob causam mallē corā egisses. Nō. n. solū ex ora tione, sed etiā ex vultu, & oculis, & frōte (vt aiunt) meū erga te amorē pspi cere potuisses. Nā cū te semp amauī, primū tuo studio, post etiā bñficio pro uocatus, tū his tēporib⁹ resp. te mihi ita cōmēdauit, vt chariorē habeā ne minē. Literę vero tuę tū amātissime, tū honorificentissime scriptę, sic me af fecerūt, vt nō dare tibi beneficiū viderer, sed accipe a te ita petēte, vt inimicū meū necessariū tuū, me inuito seruare nolles, cū id nullo negotio facere posses. Ego vero tibi istuc anī Antoni remitto: atq; ita, vt me a te, cū his verbis scripseris, liberalissime, atq; hono rificētissime tractatū existimē. Idq; cū totū, quoquo modo se res haberet, tibi dādū putarē, tū do etiā humanitati, & nature meę. Nihil. n. vnq̄ nō modo acerbū in me fuit, sed ne paulo qdē tristius, aut seueri⁹, q̄ necessitas reip. postulauit. Accedit, vt ne in ipm qdē Clodiū meū isigne odij fuerit vnq̄, sempq; ita statui, non esse insectādos inimicorū amicos, p̄sertim humiliores, nec his p̄sidiis nosmetipsos esse spoliādos. Nā de puero Clodio tuas parteis esse arbitror, vt ei⁹ aīm tenerū, quēadmodū scribis, his opinionib⁹ imbuas, vt ne quas inimicitias residere in fa miliis nostris arbitret. Cōtēdi cū P. Clodio, cū ego publicā causam, ille suā defēderet. Nostras cōtentiones resp. diiudicauit. Si viueret, mihi cū illo nulla cōtentio iam maneret. Quare, qm hoc a me sic petis, vt q̄ tua potestas est, neges te me iūto vsurū, puero quoq; hoc a me dabis si tibi videbit, vt animū ei⁹ cōciliatū reddas. nō quo aut etas nostra ab illius etate qdē debeat periculi suspicari, aut dignitas mea vllā contentionē extimescat, sed vt nosmetipsi inter nos cōiunctiores sim⁹, q̄ adhuc fuim⁹. Interpellatib⁹ em his inimicitias, animus tuus mihi magis paruit, q̄ domus. sed hęc hactenus. Illud extremū. Ego q̄ te velle, quęq; ad te pertinere arbitra bor, semp sine vlla dubitatiōe summo studio faciā. Hoc velim tibi penitus persuadeas. Vale.

T. P. ATTICO.

Lterandū eadē ista mihi. Coronat⁹ Quitus noster Parilib⁹. Parilib⁹ solus ne? etfi addis Lamiā, qd demiror egdē. Sed scire cupio, q̄ fuerūt alii. q̄q̄ satis scio, nisi improbū neminē. Explanabis igit hoc diligētius. Ego aut casu cū dedisse ad te literas. VI. Cal. satis multis verbis, trib⁹ fere horis post accepī tuas, & magni qdē pōderis. Itaq; ioca tua plena facetiarū. De hēresi Vestoriana, & de Pherionū more Puteolano risisse me satis, nihil est necesse me rescribere. illa videamus. Ita Brutos, Cassiosq; defendis, quasi eos ego reprehēdam, quos satis laudare nō possum. Rerū ego vitia collegi, nō hoīm. Sublato. n. Tyrāno, tyrānida manere vi deo. Nā q̄ ille factur⁹ nō fuit, ea fiūt, vt de Clodio, de quo mihi exploratū ē, illū nō modo nō facturū, sed etiā ne passurū qdē fuisse. Sequet Rufo Vestorian⁹ victor nūq̄ scriptus. Ceterū qs nō: cui seruire ipi nō potuim⁹, ei⁹ libellis parem⁹. Nā Liberalib⁹ qs potuit i Senatū nō venire? Fac id potuisse aliquo modo fieri, nū etiā cū venissem⁹, libere potuim⁹ sententiā dicere: nonne omni rōne veterani, q̄ armati aderāt, cū p̄sidiū nos nihil haberem⁹, defēdēdi fuerūt? Illā sessio nē Capitolinā mihi nō placuisse tu testis es. Quid ergo: Culpa ista Brutorū? Minime illorū q̄ dē, sed aliorū Brutorū, q̄ se cautos, ac sapiētēis purāt, qb⁹ satis fuit letari, nōnullis etiā gratu lari, nullis pmanere. sed p̄terita omittam⁹, istos omī cura, p̄sidiōq; tueamur, & quēadmodū tu petis, contēti Idibus Martiis simus. Quę qdē nostris amicis diuinis viris aditū ad calū dede rūt, libertatē Po. Ro. nō dederūt. Recordare tua. nōne meministi clamare te, oīa periisse, si ille funere elatus esset? Sapiēter id quidē. itaq; ex eo, q̄ manarint, vides. Quę scribis Cal. Iunii An toniū de prouinciis relaturū, vt & ipse Gallias habeat, & vtrīsq; dies proroget, licebit ne de cerni libere? Si licuerit, libertatē esse recuperatā letabor. Si non licuerit, qd mihi attulerit ista dñi mutatio p̄ter leticiā quā oculis cepi iusto interitu Tyrāni! Rapinas scribis ad Opis fieri, quas nos quoq; tū videbamus. nec nos liberatī ab egregiis viris, nec liberi sumus, ita laus illo Opis fieri,

.XXXI. Epistol. ad T. P. Atticum

rum est, culpa nostra. Et hortaris me, vt historias scribā, vt colligā tanta eorū scelera, a quib⁹
 etiā nūc obsidemur. Potero ne eos ipsos nō laudare, q̄ te obsignatorē adhibuerūt! Nec meher
 cule Randusculus mouer: sed hoīes beneuolos, qualescūq; sunt, graue est insequi cōtumelia.
 Sed de omnibus meis cōsiliis, vt scribis, existimo exploratius nos ad Cal. Iunii statuere posse:
 ad quas adero, & omni ope, atq; opera enitar, adiuuāte me scilicet auctoritate tua, & gratia,
 & summa equitate causę, vt de Buthrotiis S. C. quale scribis, fiat. Qd̄ me cogitare iubes, co
 gitabo equidē. etsi tibi dederā superiore epistola cogitandū. Tu aut̄ quasi iā recuperata rep.
 vicinis tuis Massiliensib⁹ sua reddis. Hęc armis (quę q̄ firma habeamus, ignoro) restitui for
 tasse possunt, auctoritate nō possunt. Epistola breuis, q̄ postea ad te scripta est, sane mihi fuit
 iucunda. De Bruti ad Antonū, & de eiusdem ad te literis, posse videntur esse meliora, q̄ ad
 huc fuerint: sed nobis, vbi simus, & quo iam nos cōferamus, prouidendum est. O mirificū Do
 labellā meū. Iam em̄ dico meum, antea (crede mihi) subdubitabā, magnā ἀναθεώρησιν res ha
 bet. de saxo in crucem. Columnā tollere, locum illū sternēdum locare. Quid queris! Heroica!
 Sustulisse mihi viderur simulationē desiderii, adhuc quę serpebat in dies, & inueterata vide
 batur, ne periculosa nostris Tyrānoctōnis esset. Nūc prorsus assentior tuis literis, speroq; me
 liora, q̄q̄ istos ferre non possum, qui dum se pacem velle simulant, acta nefaria defendunt. sed
 nō possunt omnia simul. Incipit res melius ire, q̄ putaram: nec vero discedam, nisi cum tu id
 me honeste purabis facere posse. Bruto certe meo nullo loco deero. idq; etiā si mihi cum illo
 nihil fuisset, facerem, propter eius singularē, incredibilemq; virtutem. Pylia nostrę villam to
 tam, quęq; in villa sunt trado. In Pompeianum ipse proficiscens Calen. Maii, q̄ primū velim
 Bruto persuadeas, vt Asturę sit. Vale.

T. P. ATTICO.

† epicopiū.

Vinto Non. cōscendens ab hortis Cluuiānis in Phaselum † episcopū has de
 di literas, cū Pylie nostrę villam ad Lucrinum, Villicosq; procuratores tra
 didissem. Ipse autē eo die in Peri nostri Tyrotarichum imminebam, perpau
 cis diebus in Pompeianum: post in Puteolana, & Cumana regna renauigare.
 O loca cetera q̄ valde expetēda, interpellatiū aut̄ multitudinē pene fugiēda.
 Sed ad rē vt veniā, O Dolabellę nostri magnā ἀπισείων, quāta est ἀναθεώρησις

Cetera. i.
 ob cetera.

Equidem laudare eum, & hortari non desisto. Recte tu oībus epistolis significas, quid de re,
 quid de viro sentias. Mihi quidē videtur Brutus noster iā vel coronam auream per forū fer
 re posse. Quis em̄ audeat violare, proposita cruce, vel saxo: presertim tantis plausib⁹, tanta ap
 probatione infirmorū. Nūc mi Attice me fac vt expedias. cupio cum Bruto nostro (affatim
 fatiffecerim) excurrere in Gręciā. Magni interest Ciceronis vel mea poti⁹, vel mehercule vtri
 usq; me interuenire discēti. Nā epistola Leonidę, quā ad me misisti, qd̄ habet, quęso, in quo ma
 gnopere letemur! Nunq̄ ille mihi satis laudari videbit, cū ita laudabitur. Quoquo modo nūc
 est, nō est fidentis hoc testimoniū, sed poti⁹ timētis. Herodī aut̄ mandarā, vt mihi κτεαμέτων
 scriberet, a quo adhuc nulla litera est. Vereor ne nihil habuerit, qd̄ mihi, cū cognossem, iuctū
 dum putaret fore. Qd̄ ad Xenonē scripsisti, valde mihi gratū est. Nihil em̄ deesse Ciceronī,
 tum ad officiū, tum ad existimationem meā pertinet. Flammā Flaminiū audio Romę esse. Ad
 eum scripsi, me tibi mandasse per literas, vt de Montani negotio cū eo loquerere. Et velim cu
 res epistolam, quā ad eum misi, reddendā, & ipse (qd̄ commodo tuo fiat) cū eo colloquere. Pu
 to si quid in hoīe pudoris est, pręstaturū eū. nec sero quodammodo dependat. De Attica per
 gratum mihi fecisti, q̄ curasti ante scirē ei recte esse, q̄ non belle fuisse. In Pompeianū veni. V.
 Cal. Maii, cū pridie (vt antea ad te scripsi) Pylia in Cumano collocauissem. Ibi mihi cœnatī li
 terę tuę sunt redditę, quas dederas Demetrio liberto pridie Cal. in qbus multa sapienter, sed
 tñ talia (quęadmodū tute scribebas) vt omne cōsiliū in fortuna positum videret. Itaq; his de
 rebus ex tēpore, & corā. De Buthrotio negotio vtinā quidē Antonium conueniā, multū pro
 fecto proficiā, sed non arbitranē eū a Capua declinaturū. Quo quidē metuo ne magno reiput.
 malo venerit: qd̄ idē L. Cęsari videbat, quę quidē Neapoli affectū grauiter viderā. Quāobrē
 ista nobis ad pridie Cal. Iunii tractāda, & perficiēda sunt. Sed hactenus. Q. Fili⁹ ad patrē acer
 bissimas literas misit, quę sunt ei redditę, cū venissemus in Pompeianū: quarū tñ erat caput,
 Acquiliā nouercā nō esse laturū. sed hoc tolerabile fortasse. Illud vero, se ab Cęsare habuisse
 omnia, nihil a patre, reliqua sperare ab Antonio. O perditum hominē, sed μελίσσα. Ad Brutū
 nostrum, & Cassium, & ad Dolabellam epistolas scripsi: quarum exempla tibi misi, non vt de

Pręstaturū.
 Attica.

Acquilia.

liberarem reddēde ne essent, (plane em iudico esse reddēdas) sed q̄ nō dubito, qn tu idē existi-
maturus sis. Ciceroni meo mi Attice suppeditabis quantū videbit, meq; tibi hoc onus ipone-
re patiere. Quē adhuc fecisti, mihi sunt gratissima. Librū. n. illū ^{ἀνέκδοτον} nōdū, vt volui, ppo-
liui. Ista vero, q̄ tu cōnecti vis, aliud quoddā separatū volumē expectāt. Ego autē (credas mihi
velim) minore periculo existimo cōtra illas nefarias preis viuo Tyranno dici potuisse, q̄ mor-
tuo. Ille. n. nescio quo pacto ferebat me quidē mirabiliter. nūc quacūq; nos cōmouimus, ad Cē-
sarīs nō modo acta, verū etiā cogitata vocamur. De Montano, qm Flāma venit, videbis. puto
rē meliore loco esse debere. Vale.

M. T. C. DOLABELLAE COS. S.

Ti contētus erā mi Dolabella tua gloria, satisq; ex ea magnā letitiā, volupta-
temq; capiebā, tñ nō possum non confiteri, cumulari me maximo gaudio, q̄
vulgo hominū opinio sociū me ascribat tuis laudibus. Neminē conueni. con-
uenio autē quotidie plurimos. Sunt. n. permulti optimi viri, q̄ valetudinis cau-
sa in hęc loca veniāt: pręterea ex municipiis frequētes necessarij mei: q̄ oēs, cū
te summis laudibus ad cælū extulerūt, mihi cōtinuo maximas gratias agūt.

Permuli
optimi viri

Negant em se dubitare, quin tu meis p̄ceptis, & cōsiliis obręperans, p̄stantissimū te ciuem, &
singularē Cos. p̄beas. Quibus ego, q̄q̄ verissime possim respōdere te, quē facias, tuo iudicio
& tua sponte facere, nec cuiusq; egere cōsilio, tñ neq; plane assentior, ne imminūā tuā laudē,
si omnis a meis cōsiliis profecta videat, neq; valde nego. Sum. n. auidiōr etiā q̄ satis est glorię.
Et tñ nō alienū est dignitate tua, qd̄ ipsi Agamēnoni Regi Regū fuit honestū, aliquē in confi-
liis capiendis Nestorē habere. mihi vero gloriosum te iuuenē Cos. florere laudib; quasi alu-
mnū disciplinę meę. L. quidē Cęsar, cū ad eū egrotū Neapolim venissem, q̄q̄ erat oppressus to-
tius corporis doloribus, tñ anteq̄ me plane salutauerit, O mi Cicero inq; gratulor tibi cū tā
rum vales apud Dolabellā, quantū si ego apud Sororis filiū valerē, iā salui esse possemus. Do-
labelle vero tuo, & gratulor, & gratias ago: quē quidē post te Consulē, solū possum vere Con-
sulem dicere. Deinde multa de facto, ac de re gesta: tū nihil magnificētius, nihil p̄claris actū
vnq; nihil reip. salutaris testatus est. atq; hęc vna vox oīm est. A te autē peto, vt me hęc, qua-
si falsam hereditatē alienę glorię, sinas cernere, meq; aliqua ex parte in societate tuarū laudū
venite patiāre. q̄q̄ mi Dolabella (hęc em iocatus sum) libētius omneis meas, si modo sint ali-
quę meę laudes, ad te trāstulerim, q̄ aliquā partē exhausserim ex tuis. Nā, cum te semp tātū dī
lexerim, quātū tu intelligere potuisti, tū iis tuis factis sic incēsus sum, vt nihil vnq; in amore
mihi fuerit ardētius. Nihil est em (mihi crede) virtute formosius, nihil pulchrius, nihil ama-
bilius. Semp amauī, vt scis, M. Brutū propter eius summū ingenitū, suauissimos mores, singu-
larem probitatē, atq; cōstantiā, tñ Id. Martii tantū accessit ad amorē, vt mirarer locū fuisse au-
gendi in eo, qd̄ mihi iam pridē cumulatū etiā videbat. Quis erat, q̄ putaret ad eū amorē, quē
erga te habebā, posse aliqd̄ accedere: Tātū accessit, vt mihi nūc deniq; amare videar, antea dī
lexisse. Quare quid est, qd̄ ego te hortor, vt dignitati, & glorię seruias: Proponā tibi claros vi-
ros, qd̄ facere solēt q̄ hortant: Neminē habeo clariorē, q̄ te ipm. te imitere oportet, tecū ipse
certes: ne licet quidē tibi iā tātis reb; gestis, nō tui similē esse. Qd̄ cum ita sit, hortatio nō est
necessaria, gratulatione magis vtendū est. Cōtigit. n. tibi, qd̄ haud scio an nemini, vt summa
seueritas animaduersionis, nō modo nō inuidiosa, sed etiā popularis esset, & cū bonis oibus,
tum iſſimo cuiq; gratissima. Hoc si tibi fortuna quadā cōtigisset, gratularer felicitati tuę, sed
cōtigit magnitudine tū animi, tū etiā ingenii, atq; cōsiliū. Legi em concionē tuā, nihil illa sa-
pientius. ita pedetētīm tū accessus a te ad causam facti, tū recessus, vt res ipsa maturitatē tibi
animaduertēdi oīm consensu daret. Liberasti igit & vrbē periculo, & ciuitatē metu. Neq; solū
ad tempus maximā vtilitatem attulisti, sed etiā ad exemplū. Quo facto intelligere debes, in te
positam esse remp. tibiq; nō modo tuendos, sed etiā ornandos illos viros, a quib; initiū liber-
tatis profectū est. Sed his de rebus corā plura propediē, vt spero. Tu quoniā remp. nosq; con-
seruas, fac vt diligentissime te ipsum mi Dolabella custodias. Vale.

Glorię au-
diōr q̄ satis
est.

Agamēnō
Rex Regū.

Virtutis
laus.

Accedere.
Amare.
Diligere.

T. P. ATTICO.

Sæpius me iam agitas, q̄ rem gestam Dolabellę nimis in cælū videar efferre.
Ego autē, q̄q̄ sane probō factū, tñ vt tantopere laudare adductus sum tuis,
& vnīs, & alteris literis, sed totū se a te abalienauit Dolabella, ea de causa,
qua me quoq; sibi inimicissimū reddidit. O hominē impudentē. Cal. Ianuarii
debuit, adhuc nō soluit: p̄ferrim cū se maximo ære alieno Faberū manu li-

Dolabellā
improbar.

Epistol. ad T. P. Atticum

Aculeatę li
tere,

Ecce.

huc glori
sunt p. roib

ab

Agar
R. Regi

V
sunt

A
sunt

D
sunt

berarit, & opem ab eo petierit. Licet. n. iocari, ne me valde conturbatū putes. Atq; ad eū. VIII. Iduū literas dederā bene mane. Eodē autē die tuas literas vesperi acceperā in Pōpeiano, sane celeriter, tertio abs te die. Sed, vt ad te eo ipso die scripserā, satis aculeatas ad Dolabellā literas dedi: quę si nihil profecerint, puto fore, vt me p̄sentē nō sustineat. Albianū te cōfecisse arbitror. De Petulciano noīe, q̄ mihi suppeditatus es, gratissimū est, & simile tuorum oīm. Sed ego errorē ad ista expedienda factū mihi videbar reliquisse, cuius nō sine magna culpa vacillarunt. sed cū ipso videro. De Mōrano, vt sepe ad te scripsi, erit tota res curę. Seruius proficiscens, q̄ desperatē tecū locutus est, minime miror, neq; ei quicq̄ in desperatione cōcedo. Brutus noster singularis vir, si in Senatū nō est Cal. Iunii v̄turus, qd̄ facturus sit in fore, nescio. Sed hoc ipse melius. Ego ex his, q̄ parari video, non multū Id. Martiis profectū iudico. Itaq; de Gręcia quotidie magis, & magis cogito. nec em̄ Bruto meo exiliū, vt scribis ipse, meditari video quid p̄desse possim. Leonidē eę literę nō satis delectarūt. De Herode tibi assentior. Saufeium legisse vellē. Ego ex Pompeiano accepi binas a te literas, alteras sexto die, alteras quarto. Ad superiores igit̄ prius. q̄ mihi iucūdū opportune tibi Barnachū literas reddidisse. Tu vero cū Cassio, vt cętera, q̄ cōmode. Opportune autē, q̄ id ipsum, qd̄ me mones, quadriduo ante ad eū scripserā, exēplūq; mearū literarū ad te miserā. Sed cū Dolabellę Aritia (sic. n. tu ad me scripseras) magna desperatiōe affectus essem, ecce tibi & Bruti, & tuę literę. ille exiliū meditari. Nos autē aliū portū ppiorē huic etati videbam⁹, in quē mallē eqdē puehī, florēte Bruto nostro, cōstiturāq; rep. Sed nūc quidē, vt scribis, nō vtrūvis. Assentires. n. mihi nostrā etatē p̄sertim a castris ciuilib⁹ abhorrere. M. Antoni⁹ ad me rātū de Clodio rescripsit, meā lenitatē & clementiā, & sibi esse gratā, & mihi voluptatē magnę fore. Sed Pāsa furere videt̄ de Clodio, itēq; de Deioraro, & loquit̄ seuerē, si velis credere. Illud tñ nō velle, vt mihi quidē videt̄, q̄ factum Dolabellę vehemētē ip̄probat. De Coronatis cū sororis tuę fili⁹ a patre accusatus esset, rescripsit se coronā habuisse honoris Cęsar̄is causa, posuisse lucē gratiā. Postremo se libētē vituperationē subire, q̄ amaret etiā mortuū Cęsarē. Ad Dolabellā, quēadmodū tibi dicit̄ placere, scripsi diligētē. Ego etiā ad Siccam. Tibi hoc oneris nō impono, nolo te illū iratū habere. Seruii orationē cognosco, in qua plus timoris video, q̄ cōsiliū. Sed qm̄ p̄teriti oēs sumus, assentior Seruio. Publius tecū tricaratus est. Huc em̄ Cerelia missa ab istis ad me est legata: cui facile psuasi, mihi id, qd̄ rogaret, ne licere quidē, nō modo libere. Antoniū si videro, accurate agā de Buthroto. Venio ad recētiore lras, q̄q; de Seruio iā rescripsi me facere magnā Dolabellę, mihi nichercule ita videt̄, nō potuisse maior tali re, talisq; tēpore, sed tñ quicqd̄ ei tribuo, tribuo ex tuis literis. Tibi vero assentior maiorē ei⁹ fore, si mihi, qd̄ debuit, dissoluerit. Brutus velim sit Asturę. Qz autē laudas me, q̄ nihil ante de profectiōe constituā, q̄ ista quo euasura sint, videro, muto sententiā, neq; quicq̄ tñ ante q̄ te videro. Atticam meā gratias mihi agere de marre gaudeo, cui quidē ego totā villā, cellāq; tradidi, eāq; rogabatam. V. Id. videre. Tu Atticę salutem dices, nos Pylām diligenter tuebimur. Vale.

T. P. ATTICO.

Pompeiano nauī aduectus sum in Luculli nostri hospitium. VI. Id. hora fere tertia. egressus autē e nauī, accepi tuas literas quas tuus tabellarius in Cumanū attulisse dicebat. No. Maii datas: a Lucullo postridie eadē fere hora, qua veni. VII. Id. Lanuuiō datas. Audi igit̄ ad oēs. Primū q̄ de re mea gesta, & in solutiōe, & in Albiano negotio, grata. De tuo autē Buthroto, cū in Pōpeiano essē, Missenū venit Antoni⁹. inde ante discessit, q̄ illū venisse audissem, a quo in Samniū. vide qd̄ speres. Romę igit̄ de Buthroto L. Antoniū horribilis cōrētio. Dolabellę p̄clara iā. vel sibi habeat nūmos, modo nūeret

Tā Cassi q̄ Id. Tertulle nollē abortū. Tā. n. Cassi sunt iā, q̄ Bruti ferēdi. De Regina velim, atq; etiā de Cę Bruti ferēdi,

sare illo. Perfolui primę epistolę. venio ad secūdā. De Quiris, ac Buthrotiis, cū venero, vt scribis. Qd̄ Ciceroni suppeditas, gratū. Qz errare me putas, qui rēpu. putē p̄dere e Bruto: sic se res habet, aut nulla erit, aut ab isto, istisve seruabit. Qz me hortaris, vt scriptā concionē mitā, accipe a me mi Attice καθολικὴν θεωρητικὰ earū rerū, in quibus exercitati sumus. Satis nemo

Poeta oratorisq; phi
lautia,

vnq; neq; poeta, neq; orator fuit, q̄ quęq; meliorē, q̄ se arbitraret. Hoc etiā malis cōtigit. Quid tu Bruto putas & ingenioso, & erudito: de quo etiā experti sumus. nup̄ in edicto scripserā rogatu tuo. meū mihi placebat, illi suū. Quin etiā cū ipsius p̄cibus pene adduct⁹, scripsissem ad eum de optimo genere dicendī, non modo mihi, sed etiā tibi scripsit, sibi illud qd̄ mihi pla

Liber. XIII. Fo. CLXXIII.

ceret, non probari. Quare sine queso que p sibi scribere. Sua cuiq sponfam, mihi mea: suu cui q amorem, mihi meū. non scite, hoc. n. Attilius poeta durissimus, Atq vtinā isti liceat concio nari: cui si esse in vrbe tuto licebit, vicimus. Ducem. n. noui belli ciuilis, aut nemo sequet, aut ii sequent, qui facile vincant. Venio ad tertiā, gratas fuisse meas literas Bruto, & Cassio gau deo, itaq iis rescripsi. Q. Hirciu per me meliorē fieri volunt, do equidē operam, & ille optime loquitur: sed viuit, habitatq cū Balbo, qui itē bene loquit, quid credas, videris. Dolabellā val de placere tibi video, mihi quidē egregie. Cū Pansa vixi in Pōpeiano: is plane mihi probabat se assentire, & cupere pacē. Causam armorū queri plane video: edictum Bruti, & Cassii probo. Queris, vt suscipiā cogitationē, quidnā istis agendū putem? Cōsilia temporū sunt, que in ho ras cōmutari vides. Dolabellē & prima illa actio, & hęc contra Antoniū concio, mihi profes sisse permultū videf. prorsus ibat res. Nunc aut videmur habituri ducē, qd vnum municipia boniq desiderant. Epicuri mētionē facis, & audes dicere μη πλιπέειδς, nō te Bruti nostri vul rculus ab ista oratione deterret? Q. Frater, vt scribis, est dextella, per eū igif, vt volumus, faci le auferemus. Expecto, si vt putas, L. Antonius produxit Octauiu, qualis cōcio fuerit. hęc scri psi. Statim enim Cassii tabellarius. eram continuo Pyliam salutaturus. Deinde ad epulas Vē storii nauicula. Atticē plurimā salutē. Vale.

Sua cuiq sponfam. Suu cuiq amorem. Attilius poeta.

T.P.ATTICO.

Vm pauloante dedissem ad te e Cassii tabellario literas. V. Id. venit noster Tabellarius. & quidē portēti similes in tuis literis, sed cito conieci Lanuui te fuisse. Eros autē festinauit, vt ad me literē Dolabellē perferrent, nō de re mea (nondū em meas acceperat) sed rescripsit ad eas, quartū exemplū tibi mi seram, sane luculēte. A me autē cū Cassii Tabellariū dimissem, statim Bal bus venit. O Dii boni q facile perspiceres timere otii, & nosti virum, q te ctus: sed tñ Antoniū consilia narrabat, illū circūire Veteranos, vt acta Cęsarī sancirēt, idq se facturos iurarent, vtrum oēs haberent, eaq Duumviri oibus mensibus inspicerent. Questus est etiā de sua inuidia: eaq eius omnis oratio fuit, vt amare videret Antoniū. Quid quaris? nihil synceri. Mihi autē non est dubiū, quin res spectet ad castra, acta em illa res est animo vi rili, consilio puerili. Quis em hoc non vidit, regnū heredē relictum? Quid aut absurdus, hoc metuere, alterū in metu non ponere? Quin etiā hoc ipso tēpore multa ὑπερόλοικα, pōtē Nea politanum a matre Tyrannoctoni possideri. Legendus mihi sapius est Cato maior ad te mis sus. Amariorē em me senectus facit. Stomachor oīa, sed mihi quidē βεβίωτα, viderint iue nes. Tu mea curabis, vt curas. Hęc scripsi, seu dictaui, apposita secunda mēla apud Vestoriū. Postridie apud Hirciū cogitabā, equidē πᾶν πλικόν, sic hoīem traducere ad Optimates paro, nemo istorū, qui otii non timeat, quare talaria induamus, quiduis. n. potius, q Talaria in duamus, aut ecquid Dolabella tinniat: an in meo noīe tabulas nouas fecerit. Vale.

Animo vi rili, consi pue.

Talaria in duamus.

T.P.ATTICO.

Error a Pylia factus, mitti ad te Id. Tabellarios, statim hoc, nescio quid, exa raui. Primū igif scire te volui, me hinc Arpinū. XVI. Cal. Jun. Eo igif mita tes, si qd erit posthac. qd ipse iam, iāq adero. Cupio. n. ante q Romā venio, odorari diligētius, quid futurū sit. qd vereor, ne nihil cōiectura aberrē. Mi nime. n. obscurū est, quid isti moliant. Meus vero discipulus, q hodie apud me cenat, valde amat illū, quē Brutus noster sauciauit, & si queris (perspe xi. n. plane) timet otii. ὑπόθεσις autē hanc habēt, eaq pre se ferunt, clarissimū iterfectū, totam rēp. illius integritu perturbatā. irrita fore, q ille egisset, simulac desistemus timere. clementiam illi malo fuisse: qua si vsus nō fuisset, nihil ei tale accidere potuisset. Mihi aut venit in mentē, si Pōpeius cū exercitu firmo veniat, qd est εὐλοπον, certe fore bellum. Hęc me species, cōtagioq perturbat, ne gemā, qd tibi tum licuit, nobis nūc licebit. nā aperte lētati sumus. Deinde habēt in ore nos igratos, nullo licebit modo, qd tū & tibi licuit, & multis. φαινοπροσωπικόν ergo, & ἰτέον in castra! Millies mori melius huic pfertim etati. Itaq me Id. Martie non tam cōsolan tur, q antea. Magnum em mendum continēt, etsi illi iuuenes ἀλλοισ ἢ ἐδλοισ τὸν δ' ἀποθῆν ται φόνον. Sed si tu melius quippiam speras, q & plura audis, & interes consiliis, scribas ad me velim: simulq cogites, quid agendū nobis sit super legatione votiua, q in his locis moneor a multis, ne in Senatu Calendis adsim. Dicuntur em occulte milites ad eam diē comparati, & quidē in istos, qui mihi vident vbiuis tutius, q in Senatu fore. Vale.

Exaravi.

Clementia illi malo fuit.

& &